

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 142/2021

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „informační zákon“ anebo „Svlnf“), rozhodl o žádosti **L. P.**, nar. XY, trvale bytem XY, s e-mailovou adresou XY@seznam.cz , ze dne 15. 9. 2021, v řízení sp. zn. Zin 142/2021 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona se projednávaná žádost v části požadující poskytnutí „*odůvodnění, proč nebyl na jednání kolegia zařazen do Sbírky rozhodnutí rozsudek sp. zn. 33 Cdo 3037/2019*“ **odmítá**.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění:

*„Vážení,
ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v účinném znění, žádám Nejvyšší soud o poskytnutí datového souboru (PDF) obsahujícího zápis z jednání občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu dne 22. července 2020 v úplném znění. Žádám o zaslání dokumentu na tuto elektronickou adresu.“*

Pro adekvátní zpracování projednávané žádosti vstoupil povinný subjekt přípisem ze dne 21. 9. 2021 do dialogu s žadatelem. Předmětem přípisu povinného subjektu byla neobjasněná a pro posouzení žádosti podstatná skutečnost, zda je cílem projednávané žádosti poskytnutí „kompletního“ zápisu z daného zasedání občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (jak žadatel uvádí výše přímo v textu projednávané žádosti), nebo zda je skutečným cílem (důvodem) podání projednávané žádosti pouze konkrétní část zápisu, vztažená například k některému ze soudci (kolegiem soudců) posuzovaných soudních rozhodnutí.

Povinný subjekt žadatele v té souvislosti upozornil, že (kompletní) zápisy o jednání kolegia se veřejnosti neposkytují, a to ani na základě žádostí podle informačního zákona. Povinný subjekt v minulosti poskytoval toliko konkrétní pasáže ze zápisů, u nichž shledal, že je možné je veřejnosti poskytnout. Právě z tohoto důvodu přistoupil povinný subjekt k zaslání zmiňovaného přípisu žadateli, aby v případě, že cílem žádosti bude pouze konkrétní část zápisu, mohlo být žádosti v maximální možné míře a co nejrychleji vyhověno – pokud se změní původní předběžné vyhodnocení žádosti povinným subjektem a nebudou už naplněny důvody k odmítnutí (části) žádosti.

Žadatel obratem dne 21. 9. 2021 svoji žádost upřesnil následujícím sdělením: „*k Vašemu dotazu sděluji, že cílem mojí žádosti je získání odůvodnění, proč nebyl na jednání kolegia zařazen do Sbírky rozhodnutí rozsudek sp. zn. 33 Cdo 3037/2019 ze dne 28.11.2019. Pokud mi bude poskytnuta pouze část zápisu týkající se výše uvedeného rozhodnutí, nebudu již nic dalšího požadovat.*“

K výroku rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Povinné subjekty ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona „*neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.*“

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Čl. 4 odst. 4 Listiny uvádí následující: „*Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.*“ Čl. 17 odst. 4 pak zní následovně (podtržení doplněno): „*Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*“

Čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) deklaruje možnosti omezení svobody projevu (tedy v důsledku i práva na informace) následovně (podtržení doplněno): „*Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.*“

Čl. 15 odst. 1) Jednacího řádu Nejvyššího soudu pak stanovuje následující: „*Jednání kolegia jsou neveřejná.*“ Jednací řád Nejvyššího soudu byl vydán předsedou Nejvyššího soudu na základě výslovného zákonného zmocnění uvedeného v § 22 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Jednací řád Nejvyššího soudu je dostupný na webu www.nsoud.cz.

Předmětem části projednávané žádosti je požadavek na poskytnutí informace „*odůvodnění, proč nebyl na jednání kolegia zařazen do Sbírký rozhodnutí rozsudek sp. zn. 33 Cdo 3037/2019*“ ze dne 28. 11. 2019 (dále jen „*předmětné rozhodnutí*“), tedy informace, která má původ a bezprostředně se týká rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu. Jedná se o informaci, jež vychází z konkrétního soudního řízení, respektive z následného posuzování předmětného rozhodnutí tříčlenného senátu občanskoprávním a obchodním kolegiem Nejvyššího soudu, tedy početnějším auditoriem soudců, kteří se vyjadřují k věcné podstatě rozhodnutí a k jeho „*judikatorní váze*“. V dané části projednávané žádosti se tak jedná o požadavek na poskytnutí informace z rozhodovací činnosti soudů, kterou v zásadě s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona Nejvyšší soud neposkytuje (vyjma obecných informací z jednání kolegia, u nichž není naplněn důvod k odmítnutí).

Věcná (otevřená) kritika konkrétního soudního rozhodnutí, popř. také zákonných předpisů, které zde byly aplikovány, nebo třeba i závazných judikátů vydaných Ústavním soudem anebo evropskými soudy apod., může na jednání kolegia probíhat právě proto, že jsou neveřejná. Soudci zde obecně vyjadřují své názory na rozhodnutí kolegů ze senátu určeného rozvrhem práce, své názory na aktuální judikaturu či právní systém, přičemž tak mohou činit například i bez detailní znalosti spisu. Naprostá otevřenost soudců při této odborné debatě je dána právě i tím, že mají zaručenu její „*neveřejnost*“. Pokud by tedy povinný subjekt poskytl zápis ze zasedání kolegia, v němž by někteří soudci vyjadřovali kritiku rozhodnutí, důvodně by tato informace mohla ohrozit důvěru v autoritu a nestrannost soudní moci, jak uvádí čl. 10 odst. 2 Úmluvy.

Povinný subjekt považuje za nadmíru důležité upozornit na jednoznačnou paralelu s tím, jak jsou v každém „*běžném*“ soudním řízení striktně chráněny informace obsažené v závěrečném protokolu o hlasování soudního senátu. Jestliže v tříčlenném senátu zastávají dva soudci jiný právní názor než třetí člen, pak je tato informace striktně neveřejná, ve spise se proto uchovává protokol o hlasování v zapečetěné obálce, aby do něj nebyl přístup. Do takového protokolu nemohou nahlížet ani jednotlivé procesní strany, tedy přímí účastníci řízení (viz § 44 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších právních předpisů). – V tomto ohledu je nanejvýš příhodné odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 2021, č. j. 16 Kss 6/2020 – 119, zejména na jeho část „*III. C. 3 Hlasovací tajemství a možnosti jeho prolomení*“. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl mj. následující (podtržení doplněno): „*Z toho je zřejmé, že právní řád vnímá hlasovací tajemství jako striktní a až na úzce pojaté výjimky neprolomitelné. /.../ Pokud by totiž kárný senát připustil, že hlasovací tajemství by bylo možno zmařit takovouto „oklikou“ či jakkoli jinak, porušil by smysl a účel jeho ochrany zakotvené v ustanovení, jež umožňují jen úzké a striktně účelově vázané výjimky z této ochrany. Smyslem a účelem hlasovacího tajemství je zaručit soudcům rozhodujícím v soudním senátu tajnost projevu jejich individuální vůle navenek, s jedinou výjimkou instanční kontroly jejich rozhodování, a tedy zabezpečit, že důsledky jejich hlasování budou přičitatelné pouze státu, a nikoli osobně tomu kterému členovi soudního senátu v závislosti na tom, jak konkrétně hlasoval. /.../ U tříčlenného senátu je možné, že jeho hlasování bylo jednomyslné. Stejně tak je však možné, že bylo většinové a že některý z členů senátu byl proti většinovému rozhodnutí. Jak to skutečně bylo, nelze bez prolomení hlasovacího tajemství v dané věci zákonným způsobem zjistit. /.../ Jelikož každý z nich mohl hlasovat proti senátem vydanému výroku rozhodnutí, i když minimálně dva ze členů senátu museli hlasovat pro tento výrok, nelze žádného ze členů senátu za výrok činit*

individuálně odpovědným. Proto nelze žádného ze členů činit kárně odpovědným za výrok vydaného rozhodnutí, i když je nepochybné, že nejméně dva z nich jeho vydání způsobili.“ (citace z bodů [69], [70] a [71] rozhodnutí).

Povinný subjekt je toho názoru, že i z tohoto pohledu je důvodné neposkytnutí zápisu z jednání kolegia, z něhož by mohlo být patrné, jak ten který soudce (člen senátu) dne 28. 11. 2019 hlasoval před vydáním rozhodnutí ve věci sp. zn. 33 Cdo 3037/2019. Pro uvedené prolomení hlasovacího tajemství by stačilo, pokud by se například jeden člen senátu vyjadřoval v rámci zasedání kolegia k rozhodnutí kriticky – z logiky věci by pak vyplynulo, že pro dané rozhodnutí hlasovali ostatní dva soudci (členové senátu).

Jak již bylo výše uvedeno, činnost kterou soudci vykonávají v rámci zasedání kolegia, je třeba bez diskuze podřadit pod rozhodovací činnost soudu. Ostatně, tato činnost je zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přímo spjata s výkonem jejich funkce soudce Nejvyššího soudu. Kolegium rozhodováním (a též hlasováním) o zařazení vybraných rozhodnutí do Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, jejíž vydávání rovněž ukládá Nejvyššímu soudu odkazovaný zákon o soudech a soudcích, zásadně formuje judikaturu soudů v České republice. Obdobně je rozhodovací činností soudu v rámci zasedání kolegia soudců též vydávání stanovisek k určité právní problematice. Povinný subjekt, jak je dennodenně zřejmé z praxe (viz níže), se nebrání poskytování informací o výsledcích rozhodovací činnosti, která musí být zcela pod veřejnou kontrolou, avšak v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neposkytuje informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla. Takovým druhem rozhodnutí přitom nemusí být jen usnesení anebo rozsudek, ale též vydání stanoviska Nejvyššího soudu anebo rozhodnutí o ne/zařazení usnesení či rozsudku do Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek. I zde je třeba argumentovat odkazem na možné ohrožení důvěry v autoritu a nestrannost soudní moci, jak uvádí čl. 10 odst. 2 Úmluvy.

Projednávaná žádost v dané části podle názoru povinného subjektu ani nedává prostor k úvaze, zda informace (ne)poskytnout. Na rozdíl např. od ustanovení § 11 odst. 1 informačního zákona, který uvádí (důraz doplněn) „**Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud**“, se v ustanovení § 11 odst. 4 informačního zákona výslovně píše (důraz doplněn) „**Povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků**“. Podle povinného subjektu tak zákonodárce výslovně omezuje správní úvahu k poskytování jednotlivých informací z rozhodovací činnosti soudů. Povinný subjekt k tomuto závěru odkazuje nejen na samotné striktní znění zákona, ale taktéž i na náleží Pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, jímž bylo změněno původní znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, resp. zrušeno původně začleněné slovo „pravomocných“, rozumějme rozsudků. V předmětné části zákona tak Plénum Ústavního soudu rozšířilo práva žadatelů na poskytnutí i nepravomocných rozsudků ze strany povinných subjektů, **avšak ponechalo zákonným neposkytnutí dalších informací z průběhu soudního řízení, resp. rozhodovací činnosti soudů.**

Na základě výše uvedeného se tak jeví, že informační zákon kategoricky zakazuje poskytnutí jakýchkoli informací o rozhodovací činnosti soudů – s výjimkou „rozsudků“. Aplikovaný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace tak bude naplněn vždy, pokud nebude v daném případě shledán závažný důvod (veřejný zájem) pro poskytnutí požadovaných informací (a contrario bod 34 rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne

21. 4. 2021, č. j. 8 A 131/2019- 60). Povinný subjekt tak v souladu s respektem k minimálnímu omezení základních lidských práv a na základě aktuální judikatury přistoupil k vážení v kolizi stojících základních práv (veřejných zájmů, viz dále).

K neposkytnutí informací z rozhodovací činnosti soudu na základě informačního zákona poukazuje povinný subjekt taktéž na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 A 170/2017 (zvýraznění doplněno povinným subjektem):

*„17. K meritu věci lze uvést následující. Právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. **Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity.***

*24. Povinnému subjektu lze přitakat v tom, že poskytnutím textu stížnosti ještě před ukončením řízení o ní by mohlo dojít k ohrožení nezávislosti a nestrannosti rozhodujícího soudu, zde žalovaného. Je naprosto běžné, že soudy neposkytují v režimu práva na informace obsah návrhů na zahájení řízení před rozhodnutím o nich, a i později se lze s obsahem takových podání seznámit spíše formou rozhodnutí, v němž je obsah návrhu rekapitulován. Uvedené zcela jednoznačně míří na to, aby nemohlo dojít k ovlivňování soudců, vyvíjení tlaku na ně, jak mají v dané věci rozhodnout. **Kontrola jejich práce je možná posléze, cestou poskytnutí soudního rozhodnutí.** Pokud měl žalobce zájem kontrolovat kvalitu práce ministra spravedlnosti, postačilo by mu k tomu konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu o předmětné stížnosti, příp. poskytnutí textu stížnosti poté, co o ní žalovaný rozhodl.*

*28. Soud tak má za to, že odmítnutí žádosti o informace bylo opodstatněné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí **včetně poukazu na nezbytnost jednotného rozhodování, což je jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, obstojí.** /.../ tvrzená snaha o kontrolu práce ministra spravedlnosti mohla být stejně dobře naplněna i jinak.“*

Dále je příhodné odkázat i na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 29 A 133/2015, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn):

*„**Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.***

*/.../ žalovaný toto omezení práva na informace mohl aplikovat pouze **v případě, kdy po něm byla požadována informace o jeho rozhodovací činnosti.** Tak tomu v daném případě bylo. /.../ **Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí.***

*/.../ V této souvislosti lze dále uvést, že z **hlediska veřejné kontroly soudnictví je podstatná zejména obecná dostupnost soudních rozhodnutí. Na základě této dostupnosti pak mohou být jednotlivá rozhodnutí předmětem veřejného diskurzu.** Za zákonnost těchto rozhodnutí a postupů vedoucích k jejich vydání odpovídá z institucionálního pohledu soud, personálně pak soudci projednávající a rozhodující danou věc.“*

V případě projednávané žádosti je na jedné straně jako veřejný zájem svědčící pro neposkytnutí požadované informace ochrana autority a nestrannosti soudní moci, umocněný zájemem na neprolomení striktního omezení, které obsahuje § 44 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, a na druhé straně je chráněnou hodnotou žadatelovo základní právo na informace.

Hodnotu autority a nestrannosti soudní moci, respektive důvěru veřejnosti v soudní systém a rozhodování soudů, je podle názoru povinného subjektu nezbytné chránit nejen ve fázi soudního řízení před rozhodnutím soudu v dané věci, ale zpravidla i po vydání rozhodnutí, respektive i v navazující „porozsudkové agendě“. Do rozhodovací činnosti jednoznačně spadá i zápis z jednání kolegia, obsahující komentáře dalších soudců, členů kolegia, ke konkrétnímu rozhodnutí Nejvyššího soudu či okolnostem, jenž vedly k jeho vydání.

Dále je vhodné upozornit na skutečnost, že Nejvyšší soud již od roku 2002 zcela bezvýjimečně zveřejňuje všechna rozhodnutí ze soudní agendy na svém webu www.nsoud.cz. Široké veřejnosti, médiím i odborné právnícké komunitě je tak zprostředkován bezprostřední pohled na výsledky práce soudců Nejvyššího soudu. Všechna rozhodnutí je možno podrobovat (nejen) odborné kritice. Povinný subjekt je toho názoru, že tato skutečnost (bezvýhradné zveřejňování výsledků rozhodovací činnosti) dále oslabuje zájem veřejnosti na poskytnutí jiných informací o rozhodovací činnosti, které nejsou zahrnuty v textu rozhodnutí, tedy i včetně případné „interní“ kritiky rozhodnutí (např. z jednání kolegia či evidenčního senátu).

Je nutné dále upozornit, že požadovaná informace má v zásadě neveřejný charakter, respektive jde o informaci, která se obecně neposkytuje a nezveřejňuje. O to silnější musejí být podle názoru povinného subjektu důvody k prolomení této ochrany (a contrario viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. září 2020, č. j. 10 A 176/2019 – 63, zejména bod 66 citovaného rozhodnutí, v němž je mj. uvedeno: „Z žádného předpisu nebo metodiky přitom neplynou požadavky na jejich utajení.“ – k tomu viz opět výše citovaný čl. 15 odst. 1) Jednacího řádu Nejvyššího soudu stanovující neveřejnost jednání kolegia).

Nejvyšší soud je připraven v souvislosti se zveřejňováním všech svých meritorních rozhodnutí na případnou kritiku a zcela bez omezení tak (po splnění obvyklých technických, popř. administrativních podmínek) umožňuje široké veřejnosti kontrolu práce jednotlivých soudních senátů. Povinný subjekt se pouze brání možné kritice na základě v zásadě neveřejných informací, což by mohlo vést k ohrožení autority a nestrannosti soudní moci. Nejvyšší soud nemůže jakkoli ovlivnit další manipulaci s poskytnutými informacemi ze strany jednotlivých žadatelů, nemůže tak ani zabránit případným dezinterpretacím či účelnému zneužití poskytnutých informací. Popsanému nejen, že nejde předejít, ale i velmi těžko je možné tyto zásahy vyvracet a uvádět na pravou míru. Uvážení určitého širšího kontextu pro posuzování žádostí o informace bylo podle názoru povinného subjektu aprobováno rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2021, č. j. 30 A 56/2019 – 73 (viz bod 13 citovaného rozhodnutí). Případně viz dále i následující citace z posledně uvedeného rozhodnutí (bod 21): „*Rozpítvávání těchto skutečností nemůže nikterak přispět k veřejné kontrole soudní moci a přístup k těmto informacím je naopak při nesprávné prezentaci získaných znalostí snadno zneužitelný k tomu, aby důvěru v soudy narušil.*“ Krajský soud tak vzal při svém rozhodování v potaz i velmi omezené možnosti soudce či soudu reagovat na případnou kritiku vycházející z těchto (v zásadě neveřejných) informací, které mohou ohrozit autoritu a nestrannost soudní moci.

Odlíšný právní názor jiného soudce dané soudní instituce na konkrétní rozhodnutí, popř. kritika „kvality“ platných zákonných předpisů, které zde byly aplikovány, nebo třeba také nesouhlas s judikaturou Ústavního soudu či evropských soudů apod., zcela jistě nemohou

příspěť k veřejné kontrole soudní moci, naopak bez dalšího mohou důvěru veřejnosti v soudní systém zcela podlomit.

Naopak na straně žadatele povinný subjekt neshledal žádný závažný důvod, který by odůvodňoval „prolomení“ ochrany informací z konkrétního soudního řízení. Žadatel žádný důvod pro osvědčení veřejného zájmu na poskytnutí požadovaných informací netvrdil (ani to nebyla jeho povinnost, povinný subjekt tuto skutečnost žadateli nijak neklade k tíži). Povinný subjekt je tak toho názoru, že omezení žadatelova práva na informace je plně důvodné i z hlediska naplnění ústavních kautel vyjádřených v čl. 4 odst. 4 Listiny a č. 17 odst. 4 Listiny, tedy je k omezení poskytnutí informace přistoupeno z legitimních důvodů, pro něž bylo omezení zákonodárcem stanoveno. Povinný subjekt je dále toho názoru, že dostal požadavkům na zvážení v kolizi stojících práv a postupoval ústavně konformním způsobem.

Na základě zákonné výjimky z poskytování informací z rozhodovací činnosti soudu tak povinnému subjektu nezbylo, než žádost ve vymezené části odmítnout, a to podle účinného znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

Povinný subjekt současně vysvětluje, že rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti nezasílá na v žádosti uvedenou elektronickou e-mailovou adresu, která by byla vyhovující v případě kladného vyřízení žádosti (v případě přímého poskytnutí všech požadovaných informací nebo odkazem na již zveřejněné informace), nýbrž prostřednictvím poštovních služeb. Podle § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), může správní orgán doručovat na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu účastníka řízení, pokud to nevyklučuje zákon nebo povaha věci. Podle § 19 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 72 odst. 1 správního řádu musí povinný subjekt doručit rozhodnutí do vlastních rukou, což v případě doručení na adresu na udanou elektronickou adresu není zajištěno, neboť žádost neobsahuje uznávaný elektronický podpis ve smyslu zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce. Uvedená elektronická adresa je zpravidla vyhovující v případě poskytnutí informace, kdy informační zákon klade na povinný subjekt v doručovací fázi méně formálních povinností, avšak nemůže bez jistých pochybností obstát při postupu, který vychází z § 15 informačního zákona, neboť povinný subjekt odesláním písemného vyhotovení rozhodnutí na „běžnou elektronickou adresu“ není schopen hodnověrně prokázat okamžik doručení. Po správní úvaze tak dospěl povinný subjekt k názoru, že uvedenou elektronickou adresu nemůže pro nesoulad s citovanými ustanoveními správního řádu akceptovat. Na základě výše uvedeného doručuje povinný subjekt předkládané rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu, která byla uvedena v textu projednávané žádosti.

V případě projednávané žádosti byla volba způsobu doručení řádně učiněna pouze pro případ kladného vyřízení žádosti (tj. poskytnutí požadované informace) – viz formulace „*Žádám o zaslání dokumentu na tuto elektronickou adresu*“. Pro úplnost a předvídatelnost budoucího rozhodování povinný subjekt dodává, že ani výslovnou žádost o zaslání veškerých „výstupů“ z řízení k projednávané žádosti prostřednictvím „běžného“ e-mailu by nebylo možné pro výše uvedený nesoulad s právními předpisy respektovat a i v tomto případě by povinný subjekt přistoupl k doručení rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti prostřednictvím poštovních služeb.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí projednávané žádosti nebo její části je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni, do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Ke zbývající části projednávané žádosti, kde nebylo poskytnutí informací částečně odmítnuto předkládaným rozhodnutím, poskytuje povinný subjekt požadované informace formou následujícího sdělení.

K žádosti o „*odůvodnění, proč nebyl na jednání kolegia zařazen do Sbírký rozhodnutí rozsudek sp. zn. 33 Cdo 3037/2019 ze dne 28.11.2019*“ povinný subjekt sděluje, že důvodem (stricto sensu) pro nezařazení předmětného rozhodnutí do Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu byl nedostatečný počet hlasů pro zařazení do uvedené sbírky, viz následující část zápisu z jednání kolegia:

„Hlasování: o zařazení rozhodnutí do Sbírký.

Pro: 2 z právě přítomných

Proti: 40“

Byť další informace o daném zasedání kolegia nebyly předmětem projednávané žádosti (na základě upřesnění jejího obsahu žadatelem) povinný subjekt dodává, že počet přítomných členů kolegia po zahájení jednání podle prezenční listiny činil 42 soudců a pro přijetí usnesení o zařazení do Sbírký bylo potřeba 29 hlasů.

Zcela na závěr si dovoluje povinný subjekt předeštit úvahu, že jednoznačný výsledek hlasování nemusel vyplynout pouze z toho, že by 40 soudců, kteří hlasovali „proti“, nesouhlasilo s uveřejněním rozhodnutí z důvodu jeho věcné nesprávnosti, ale mohlo to být například proto, že mu jednotliví soudci civilního kolegia nepřikládají takový judikatorní význam. Ostatně, také tříčlenný senát, který rozhodnutí dne 28. 11. 2019 vydal, původně jeho vydání ve Sbírcě sám ani nenavrhl, přičemž jeho důležitost označil písm. B.

Bližší vysvětlení ke kategorizaci rozhodnutí Nejvyššího soudu nabízí povinný subjekt zde:

Skupina A – rozhodnutí zásadní povahy, určená pro uveřejnění ve Sbírcě soudních rozhodnutí a stanovisek,

Skupina B – významná rozhodnutí nezařazená do skupiny A, určená pro vnitřní potřebu Nejvyššího soudu,

Skupina C – ostatní rozhodnutí řešící hmotněprávní otázku, pokud nepatří do skupin A a B,

Skupina D – rozhodnutí ve věcech výkonu rozhodnutí a ostatní rozhodnutí řešící procesní problematiku, pokud nebudou zařazena do skupin A, B a E,

Skupina E – jednoduchá rozhodnutí procesní povahy (zastavení dovolacího řízení, odmítnutí dovolání, odklad vykonatelnosti), pokud nebudou zařazena do skupin A a B.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení poskytovaných informací. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni.

V Brně dne 30. 9. 2021

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností,
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona